ANUL IX No. 1041 — 6 PAGINI 6 LEI — Joi 7 Aprilie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an .... LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare MARŢI, JOI şi SÂMBĂTĂ
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI I.
Directorii: EMIL EMILIAN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

PRACTICI EDILITARE

Poliţia, vacile şi primarul

Primarul Capitalei este un om eminamente practic. Tae bulevarde, ridică zgârâe nori, sădeşte parcuri şi amenajează lacuri. Toate le face cu egală pricepere, fără să se sinchisească de gurile rele înşirate după glas şi intensitate în avantgarda celei mai crunte opoziţii ce a avut vre-odată un primar. Şi încă general...

Noi nu i-am criticat nici odată activitatea, pentrucă nu ne interesează aici nici zgârâe norii, nici lacurile şi cu atât mai puţin bulevardele Capitalei. Sfrijitul nostru sport îşi duce amărâta existenţă în locuri mai discrete şi n'a avut contact cu primăria decât la zile mari. Şi atunci a fost pentru noi prilejul unor elogii sincere şi meritate. Am scos în evidenţă, chiar bunăvoinţe platonice şi am apreciat aşa cum trebuia silinţa gospodărească de a se înzestra o Capitală ce se vrea modernă şi cu altceva decât cu inexorabilele vespasiene...

Toate acestea nu ne împiedică să relevăm astăzi şi să dăm amploarea cuvenită unei absurdităţi de cea mai crasă biurocraţie edilitară. Şi asta, ca să nu întrebuinţăm un termen mai tare, dar care din nefericire s'ar fi potrivit mai bine.

Iată aaş dar despre ce e vorba: Acum câţiva ani, venerabila soacră a unui domn colonel activ, nu ducea viaţă bună cu unul din vecinii săi. In speţă era vorba de un teren de football — răposatul C. A. B. — care-şi permisese neobrăzarea de a se învecina cu eleganta vilă a coanei soacre.

(Povestea aceasta vă este desigur cunoscută, pentrucă s'a mai scris aici în jurul ei. O reamintim numai... în interesul cauzei). Şi într'o bună zi, o minge jucăuşe lovită probabil de un picior de neofit, a căzut la picioarele jiltului pe care venerabila vecină îşi odihnea în aer liber venerabila-i bătrâneţe... Leşin, doctor şi scandal. Când şi-a revenit în fire hotărârea fusese definitiv luată: vecinul trebuia evacuat. Cine vrea să bată mingea s'o bată acasă la el. Câmpu-i mare şi loc e berechet. Zis şi făcut.

A doua zi, doi gardişti propţiţi în poartă răspândeau jucătorilor nedumeriţi:

— E ordin! Nimeni nu mai intră.

Şi într'adevăr, Casa grădinilor, proprietara terenului temporar cedat C. A. B.-ului, sesizată de tresele d-lui colonel şi înduioşată de lacrimile sperioasei coane soacre, a procedat la evacuarea nefericitului chiriaş.

Cererile repetate ale celor nedreptăţiţi n'au găsit nici cea mai slabă urmă de înţelegere la cei în drept. Au fost purtaţi oamenii dela Ana la Caiafa, până s'au plictisit şi s'au lăsat păgubaşi.

Şi ani de zile terenul de lângă Arcul de Triumf a servit de sală de mâncare câtorva bovine fericite că pot rumega în voe rodul unui pământ ce fusese destinat unor scopuri ceva mai importante.

Intr'o bună zi însă, un club bucureştean — Sportul Studenţesc — în goană după un câmp pe care să-şi pregătească jucătorii purtaţi de exigenţa campionatului în toate colţurile Capitalei, a dat peste păşunile dela şosea şi a pus la cale... o lovitură. C. A. B.-ul dispăruse printr'o fuziune, coanei soacre i-o fi trecut sperietura şi edilii s'or mai fi îmbunat. De! pe vremuri de criză, mai lasă omu să treacă dela el. Şi au înaintat studenţii o jalbă cu pasagii de sentimentalism sportiv, cu lacrimi cetite printre rânduri şi *cu credinţa că d. preşedinte al Casei grădinelor va înţelege aşa cum trebuie necesităţile unui tineret care»*... aşa şi pe dincolo. Şi, d-l preşedinte nu prea s'a grăbit să înţeleagă, ci a răspuns, cu adresă şi număr că, *având în vedere şi luând în consideraţie: se refuză».*

Sportul Studenţesc, un club care a cunoscut în decursul anilor cel puţin atâtea afronturi câte satisfacţii, a subscris un «minus» în tabloul activităţii zilnice şi a trecut mai departe în căutarea terenului salvator.

Intre timp însă, ziarele au înregistrat o ştire de mare senzaţie: *«In urma cererii d-lui prefect de poliţie, Casa grădinilor a cedat Clubului sportiv al poliţiştilor... terenul său dela şosea, pe*

L. ROŞIANU

(Continuarea din pag. 3-a)

Printre picături

SUPERSTIŢII

Nu există oameni mai superstiţioşi decât boxeurii.

Se zice că i-ar întrece moaşele. Dar nu cred. Şi cum — deşi cunosc o mulţime de competenţe pugilistice pe cari le întâlnesc în fiecare zi — nu am posibilitatea să controlez, cred că tot boxeurii sunt oamenii cei mai superstiţioşi.

Dovadă: ghetele, pe cari desenează fel de fel de fetişuri, chiloţii, cusuţi în fel de fel de culori; potcoavele depe chiloţi, panglicuţele roşii, contra dedeochiului; cerceii (impuşi de anumiţi manageri), şi locul.

Interminabilele discuţii pentru loc, pentru colţul ringului în care au stat cei mai mulţi învingători ai serii şi pentru care de obiceiu se încing adevărate matchuri preliminare... de încăpăţânare.

Ca şi cum, în materie de box, totul e locul. Nu... boxeurul.

Asupra superstiţiei acesteia, Tristan Bernard a scris o carte admirabilă: «Autour du ring». Un volum de aproape două sute de pagini, inspirate de Leon Sée — managerul lui Carnera şi un admirabil cunoscător al vieţii anecdotice a marilor campioni. Palpită acolo, într'o armonie tardivă, Carpentier şi Dempsey, Fitzimmons şi Johnson şi atâtea alte nume mari şi vechi, ale căror superstiţii ar avea de sigur o savoare specială şi în traducere.

Cum însă s'a inaugurat sistemul de a ignora pe străini în favoarea boxeurilor indigeni cărora li s'a dedicat un «Ring român», cu performanţele celor mai de seamă pugilişti naţionali, (citat din «Ringul român»): «ca Carpentier, ca Carnera, Cinteza şi Cioinoiu», vom proceda în consecinţă.

Şi fiindcă tot suntem la litera «C», ne vom opri o clipă, la Călinescu.

Pe ring, Călinescu nu se trădează prin nimic. E sobru, fără chiloţi roz, fără panglici roşii şi fără potcoave. Nu se închină înainte de începerea matchului (se închină însă uneori, după). Nu face discuţii pentru loc, şi nici mătănii (decât în timpul anumitor întâlniri, asupra cărora nu vrem să intrăm în amănunte).

Poartă numai o iconiţă.

Inainte de match însă, este cel mai superstiţios boxeur. Se închină şi când bea apă. Porneşte întotdeauna cu dreptul. Ocoleşte popii. Nu merge de-andaratele. Dă bani şi la cerşetorii cari nu-i cer. (Deşi e excesiv de econom). Citeşte Biblia şi posteşte, şi se închină într'una.

L-am întâlnit odată în dimineaţa unei zile în care îşi punea titlul în joc. Palid, ras proaspăt şi ceremonios. Era în preajma unei Biserici.

— «Ce te însori?»

M'a privit încurcat, neştiind cum să ascundă două lumânări enorme, de cununie.

— Nu! Duc numai nişte lumânări la Biserică.

Şi în aceeaş seară i-am găsit în valiza în care îşi aduce la Circ o pereche de chiloţi, un prosop şi o pereche de ghete, un maldăr întreg de potcoave şi de cleşte şi copite de toate neamurile. De cai, de iepe, de capre, de măgari şi derivate.

Este drept însă că a şi câştigat.

Mulţumită fetişurilor oare?

CASTOR

AUTOMOBILISM

O cursă de viteză pe circuit închis

O veste menită să facă senzaţie, ne-a survenit din cercurile automobiliste atât de vitregite în ultimii ani. Se proectează organizarea unei curse de viteză pe circuit închis, la reuşita căreia urmează să colaboreze aşii volanului românesc, cari, anul trecut neputând să facă, în ţară, dovada marilor lor posibilităţi, au trecut graniţele şi s'au acoperit de glorie, pe teren străin, acolo unde acest pasionant sport cu motor, este mai bine văzut decât la noi.

Astăzi, situaţia nu mai este însă, la fel cu cea din anii trecuţi. Trăim timpuri de acută criză financiară şi chiar cei mai bine situaţi nu riscă o costisitoare deplasare în străinătate, numai pentru gustul de a face să se vorbească de ei. Şi atunci s'a căutat o soluţie, pentru rezolvarea inactivităţei dela noi.

PRIMUL CIRCUIT DE VITEZA

Câţiva automobilişti de clasă s'au strâns la olaltă şi au purces în căutarea unui circuit pe care să se poată disputa în condiţiuni bune, o întrecere automobilistă, de viteză pură. Cercetările nu au fost prea uşoare, întrucât marea majoritate a arterelor Capitalei, implică stânjeniri de circulaţie, care ar necesita ocoluri mari.

IN PLINA VITEZA PRIN CENTRUL CAPITALEI

Circuitul a fost găsit şi el este situat cum nu se poate mai bine. Se va fugi în plină viteză chiar prin centrul Capitalei şi, ceiace este îmbucurător, constă în faptul că nici concepţiile d-lui prefect al urbei nu vor avea de suferit.

Turul circuitului măsoară circa 2700 metri, ceiace corespunde unei lungimi ideale. Traseul este: piaţa Victoriei — Bufet — şoseaua Jianu — piaţa Victoriei. Să recunoaştem că ceva mai bun nu se putea găsi în Bucureşti. Este o urmă ideală, pe care se poate încerca atât valoarea pilotului, cât şi cea a maşinei.

SE VA FUGI PE DREAPTA

Din felul cum am expus, mai sus, direcţia traseului, se poate uşor observa că întrecerea se va ţine cu mersul pe dreapta. Deci, o greutate în plus. De obicei, pe pistă şi chiar pe circuite, cursa se execută cu întoarcerile pe stânga, întrucât virarea pe această parte, este la îndemâna tuturor. Virând pe dreapta, concurenţii vor fi obligaţi să se întrebuinţeze la maximum şi nu încape îndoială că victoria va reveni celui mai bun dintre ei. Ocolurile sunt destul de dificile şi implică o atenţie încordată şi conducere continuă.

INTRECERI PE CATEGORII

Asupra numărului de tururi ce se vor efectua, iniţiatorii cursei de viteză nu s'au stabilit încă definitiv. Este însă sigur că numărul va varia, după felul maşinilor participante. In orice caz, cursa va fi deschisă la trei categorii de automobile. Trăsurile speciale de curse, vor tre-

r. e. d.

(Continuarea în pagina II-a)

Actualităţi

O netă victorie a Ripensiei în Franţa

RIPENSIA—F. C. HYERES 6—1 (1—1)

HYERES 5. — După neaşteptatul eşec suferit din partea lui Olympique Marseille, echipa profesională română a început cu rândurile oarecum slăbite turneul pe Coasta de Azur, poposind pentru început la Hyères, o localitate în care footballul se bucură de o popularitate deosebită.

Adversarul Ripensiei a fost F. C. Hyères, o echipă care deşi nu poate fi numită consacrată, are totuşi un nume destul de bun ca urmare a performanţelor onorabile pe cari le-a reuşit în faţa puternicelor echipe străine cari au trecut pe aci. Profesionalii români, deşi s'au resimţit enorm de pe urma jocului extrem de brutal pe cari au trebuit să-l suporte în partida precedentă la Marsilia, au reuşit totuşi să desfăşoare un joc de înaltă factură technică.

Exceptând primul sfert de oră, când localnicii au avut iniţiativa şi au deschis scorul, tot restul partidei a fost la discreţia Ripensiei care a dominat net în toate compartimentele, entuziasmând publicul venit în număr destul de mare.

Egalarea s'a produs încă în repriza primă prin Dobay. Acelaş Dobay, în partea doua a matchului mai reuşeşte alte patru puncte consecutive, pentruca Schwartz să pecetluiască scorul la 6—1.

Felul în care a câştigat Ripensia această partidă va duce curând la revanşa cu Olympique Marseille, de care a fost învinsă cu un scor nemeritat.

Situaţia de până azi a turneului este: 5 jucate; 3 câştigate; 2 pierdute; 15 goaluri date şi 10 primite.

Karel Kozeluh pe punctul reamatorizării

UN PROECT CEHOSLOVAC

Scandalul pe care l-a provocat pe vremuri în presa mondială trecerea la profesionism şi reamatorizarea după necesităţi a fostului campion mondial William Tilden, este pe punctul de a fi reeditat de către Cehoslovacia şi Italia.

Ca şi atunci, este şi astăzi vorba de recalificarea unor jucători profesionişti de mare clasă internaţională cu unicul scop de a consolida echipele cari vor reprezenta ţările respective în competiţia pentru Cupa Davis.

Cehoslovacia în special, care a jucat altă dată un rol mai ridicat în această competiţie şi-a adus instantaneu aminte de marele său Kozeluh, care pribegeşte fără rost pe meleagurile unei Americi în care profesionismul în tennis a încetat de a mai fi o afacere prea rentabilă. Şi astfel a început să agite o idee pe care are toate şansele să o vadă realizată. Intr'adevăr nu există un regulament internaţional care să precizeze ceva în legătură cu recalificarea tennismanilor profesionişti. Fiecare ţară este în drept să hotărască după cum crede de cuviinţă mai bine, aşa că Cehoslovacia nu va putea fi împiedicată de nimeni să apară în eliminatoriile Cupei Davis cu echipa condusă de celebrul Kozeluh. Iar America neîmpăcata fostă deţinătoare a marelui trofeu va avea şi ea dreptul să redeschidă o dată în plus cazul atât de interesant al extraordinarului William Tilden.

Aşa dar, Cupa Davis a anului acesta anticipează perspective cât se poate de interesante...

LA ORDINEA ZILEI

Plecăm la Londra

După ce am palpitat că tennismenii români nu vor juca în cupa Davis, nu vor vedea Londra şi nu vor împiedica pe englezi să câştige prima întâlnire pe care trebuiau să o câştige, aflăm totuş că România va participa.

Aşa dar, tennismenii români vor juca în cupa Davis, vor vedea Londra şi vor împiedica pe englezi să câştige prima întâlnire.

Grosso-modo, perspectiva este dintre cele mai roze. Păcat însă că din cauza ceţii care acopere Anglia îşi va închide nuanţa, decolorându-se o dată cu primul «game» care va reveni României sub formă de sfoară de Manilla. Fiindcă de «game»-uri luate la tennis, Angliei, nu cred că o să fie vorba.

Dar chiar în astfel de condiţiuni, participarea României este totuş preţioasă. Intâiu, pentru consolidarea prieteniei anglo-române pe care şansele noastre în «Cupă» nu o pot ameninţa. Al doilea pentru spiritul de continuitate într'o competiţie, în care ne-am statornicit prestigiul de a participa.

Şi însfârşit, pentru ceiace explică în fond înscrierea noastră în întâlniri pentru cari n'avem încă pregătirea necesară: ocazia de a primi o lecţie depe urma căreia să ne urnim din hopul în care — fără ea — am mai iesi multă vreme încă.

Şi apoi cine ar putea să indice cu preciziune figura pe care o vom face la Londra? De o victorie—indiscutabil—nu poate fi vorba. Dar un succes? Un succes pe care nu l-am aşteptat nici anul trecut la Krinica, în campionatele de hockey pe ghiaţă. Dar care ne-a înlesnit satisfacţiile din anul acesta la Berlin. Un succes pe care nu l'am aşteptat nici la football, în Uruguay. Dar care ne-a consolidat situaţia în Balcani, săltându-ne pe prima treaptă a erarhiei. Un succes însucces pe care nu l'am aşteptat nici în box, la primele bâjbâiri internaţionale, dar care ne-a cimentat actuala valoare.

Acelaş succes care ar putea să încropească şi anemia dela tennis, servindu-i tonicul de care are imperioasă nevoe.

De-aceia, în afară de rezervele pe cari — vrând nevrând trebue să le facem asupra rezultatelor depe teren — subscriem bucuros utilitatea deplasării la Londra. Mai ales că fiind compromisă la un moment dat, a fost înlesnită printr'o subvenţie a Uniunei, cu banii căreia s'a făcut lucrul cel mai important de până acum.

S'a plătit telegrama de adeziune.

Am auzit făcându-se fel de fel de obiecţiuni împotriva deplasării acesteia.

Dintre toate însă, numai două ne-au reţinut atenţia.

Prima, decreta pur şi simplu inutilitatea sportivă a voiajului la Londra, justificând atitudinea aceasta pe două considerente:

1) pe criza de fonduri a Uniunei, care secătuită de subvenţia aceasta, nu va mai putea avansa nimic celorlalte sporturi şi

2) pe motivul că dacă este vorba ca visteria Uniunei să fie desechilibrată, să fie desechilibrată cel puţin pentru o deplasare mai rodnică sub raportul satisfacţiei imediate. Făcându-se aluzie astfel la trimiterea unui boxeur amator (de preferinţă Gorun) la Olympiada dela Los Angeles.

Asupra primului considerent este inutil să insistăm. Fiindcă, din moment ce fondurile Uniunei se epuizează prin ridicarea câtorva zeci de mii de lei, oricine le-ar ridica ar provoca acelaş leşin material al Uniunei.

Al doilea considerent, este tot atât de şubred. Deoarece nimeni n'ar putea să garanteze succesul lui Gorun la Olympiadă, boxul putând să realizeze — cu subvenţia Uniunei — o isprava egală cu aceia pe care o va face tennisului.

Cealaltă obiecţiune viza atmosfera pe care o vor avea la Londra tennismanii români nereuşind să

GEORGE FULGA

(Continuare în pag. II-a)

Note şi Notiţe

SANCŢIUNI

Nu ştim dacă s'a protestat în altă parte mai mult ca aici contra brutalităţilor. Nouă ne repugnă maniera forte, ori ce destinaţie i s'ar da, pentrucă avem o altă concepţie asupra sportului şi asupra felului cum trebue înţeles şi practicat. N'a fost abuz de această natură care să nu aibe înaintea sancţiunii oficiale infierarea drastică în coloancle noastre. Şi am considerat de o gravitate egală atât molestarea unui arbitru rătăcit printre pumnii galeriei entuziaste, cât şi însoţirea sub baldachin de pietre ce se oferă adesea la periferie, echipelor sortite de regulament să devină musafiri duminicali. N'am trecut cu vederea frenezia săltăreaţă a rugby-ului şi n'am omis niciodată că cerem sancţiuni cari să depăşească insignifiantul unui «drastic avertisment». Căci, mai întotdeauna supra evaluarea a ceeace numim noi sentiment de onoare, găsea în sancţiunea avertismentului public cea mai grea dintre ghiulelele ce se puteau atârna de vinovatele picioare (când nu era vorba de mâini) ale nemernicului infractor.

Sistemul acesta de blândeţe biblică pe care milostenia unor judecători psihologi îl găsea de salutară utilitate cauzei, a dus la o adevărată întrecere de sărit peste cal. Vinovatul îşi vedea numele la gazetă sancţionat cu litere moarte, şi cu inima strânsă de durere îşi vărsa la cel mai apropiat prilej, focul unui suflet simţitor pe cel dintâi arbitru sau pe pielea unui adversar prea naiv ca să nu creadă în eficacitatea morală a pedepsei grave.

Săptămâna aceasta însă, două fapte de adevărat eroism au venit să curme un sistem perimat înainte chiar de a fi utilizat pentru prima oară. Unul este hotărârea federaţiei de rugby, iar cellalt cea a districtului Bucureşti. Rugbyştii, pentru care maniera forte devine un har de esenţă divină, au pus picioru 'n prag şi au sancţionat. Nu interesează persoanele pentrucă vorbim întotdeauna în cadrul general. Cert este însă că au sancţionat prin suspendare, ceeace este departe de ilariantul avertisment public repetat până la obsesie de o sterilitate într'adevăr organică. Footballiştii au suspendat şi ei mai sever la început, mai blând la prima instanţă de apel, dar în definitv au sancţionat.

Aşa că se cuvine să însemnăm în rândurile acestea, începutul unei ere de măsuri practice, pe care le cere şi secolul în care trăim, şi dramul de realism din ţeasta fiecărui cetăţean (în măsura în care-l posedă).

Ceeace ne temem şi — «de ce ţi-e frică nu scapi» — este că sancţiunile provocatoare de entuziasm vor fi foarte curând înlocuite cu inchizitorialele avertismente.

Să dea Dumnezeu să nu fie aşa...

L. R.